

Сутринта станали от сън и чули сватбен шум. Старецът казал:

– Хайде, момко! Тръгвай с мен, ще отидем на сватбата!

– Не ме карай, дядо! Тук всички ме знаят – беден съм, дрипав, мръсен! Как на сватба да отида?

Старецът продължил да настоява:

– Не бери грижа за това! Остави всичко на мен!

После старецът отишъл зад колибката и донесъл на момчето един прекрасен костюм. Измил се младият момък, обръснал се, па се стегнал. Облъкъл чудния костюм и отишли на сватбата.

А там музиката свири, хората се веселят. Тогава старецът се провикнал:

– Хора, спрете музиката за малко! Искам да се обзаложа с вас, да направим един облог!

– Какво има, старче? – попитали го хората.

– Сега сме посред зимата, нали! – запитал той и без да чака отговор, продължил. – Обзалагам се, че ще ви донеса най-хубавото грозде, което сте яли някога. Яденето също ще е от мен. Ако загубя облога, вземете ми главата. Но, ако спечеля, булката ще взема за моето момче!

– Е, добре! Какво пък толкова, стига да можеш да ни нахраниш! – решили да се пошегуват сватбарите.

Добре, ама старецът нали бил самият Господ, отишъл и донесъл един кош. Той бил пълен с грозде. После донесъл и дини, ягоди, пъпеша. Напълнил софрата с плодове. Докато сватбарите не могли да се начудят, старецът напълнил софрата и с отбрани ястия. Като доставил и тях, той изпълнил облога си.

Така хората били принудени да му дадат булката. Оженил момчето за нея, а за младоженците направил къща като хотел. После доволно си тръгнал.

Казват, че младите са там и сега, на брега на морето, и живеят доволно и щастливо.